eius in cœlis potenti patrocinio gaudeamus: ipsum de Fratrum nostrorum consilio & assensu, ac omnium tunc apud Sedem Apostolicam consistentium Prælatorum, Catalogo Sanctorum ascribere decreuimus: statuentes firmiter, ac vniuersitati vestræ præsentibus iniungentes, vt Nonis Augusti ante diem quo posita carnis sarcina diues meritis penetrauit in sancta similis sanctorum factus in gloria, eius natalitia celebretis & faciatis solemniter celebrari: quatenus eius precibus Deum quem viuens coluit exoratus gratiam in præsenti seculo, & gloriam nobis tribuat in futuro. Nos vero tanti Confessoris venerabilem sepulturam, quæ miraculorum fulgoribus Generalem illustrat ecclesiam cupientes dignis Christianæ deuotionis honoribus frequentari, verè pœnitentibus & confessis illam in festiuitate præfata annis singulis cum deuotione ac reuerentia debita visitantibus, de Omnipotentis misericordia, & BB. Petri & Pauli Apost. eius auctoritate confisi, annum vnum de iniuncta sibi pœnitentia misericorditer relaxamus. Dat. Reate. 3. Idib. Iul. Pont. nostri anno 8.

De Sixto Papa & martyre quærat Lector infra in gestis sancti Laurentij Martyris.

An. 300.

MARTYRIVM SANCTISSIMORVM PVERORVM ET FRATRVM, IVSTI ET PASTORIS, QVOD MVTATO PASSIM STYLO EX ANTIquissimis excerpsimus codicibus, quibus suffragantur Martyrologia.

6 AVG. Datiani crudelitas.

EO tempore, quo crudelissimus Datianus instinctu infernalis serpentis, & consilio prouocatus diaboli, vniuersum rabidus perlustraret orbem, vt quoscunque inuenisset Christianos, per diuersas regiones dispersos, varijs tormentorum generibus cruciaret, & ad suæ sacrilegæ religionis cultum reuocaret: contigit eum ad Complutensem ciuitatem transeundi gratia deuenire. Cuius incolæ cùm tremendam eius opinionem intellexissent: duo infantes Iustus & Pastor, relictis scholæ tabulis, in quibus eorum teneræ ætates literis imbuebantur, iam non ad studium magistri vel doctoris istius seculi ire cœperunt, sed quasi probati Christi discipuli, ad spectaculum proprij martyrij alacres cucurrerunt. Cumque solicitè cernerent & intento perciperent corde, quid dementis Datiani inquireret furor: nunciatum est ei quòd hi duo infantuli essent Christiani, & à parentibus Christianis progeniti, ac propterea eos ad id spectaculi deuenisse, vt si Christianorum facta fuerit inquisitio, ipsi sponte sese offerant puniendos. Cumque hoc crudelissimus Datianus intellexisset, statim indignationis ira commotus, in audita eorum parte, comprehendi, & eos cruciatu magno cædi præcepit: timés nè si ad interrogandum in eius præsentiam adducerentur, aliorum circumadstantium ad confessionem nominis Christi, animos præpararent: & dum eis non præualeret, ipse suam publicè adspiceret malitiã ab infantibus superari. Comprehensi igitur sancti martyres, priusquam ad supplicium traherentur, sese mutuò, cælitus edocti, læti confortabant. Dixit ergò Iustus: Noli, frater Pastor, hanc temporalem pertimescere passionem, noli propter cædentium flagella, quibus tenerrimum corpus tuum atteratur, à fide te subtrahere, noli incumbentem gladium formidare: quia si annuente Domino Iesu Christo, extinctis contigerit nobis ad ipsius gloriam properare, digniorem in futuro sæculo percipiemus fortitudinem, quæ nostram non minuat paruitatem, sed ad perfectionem martyrum & Angelorum coronam perducat æternam. Hic tempore exiguo constituti, paruam inter homines habuimus vitam, sed illic in longitudinem dierum, si quæ Deo placita sunt fecerimus, æternæ vitæ percipiemus abundantiam. Cui sanctissimus Pastor respondit: Dignè quidem frater Iuste, sic te decet hortari, vt iustitiam quam nomini tui inscriptam portas: simul cum tuo fratre Pastore suscipias. Leue etenim sit nobis, pro confessione Domini nostri Iesu Christi, corpus nostrum iugulari & sanguinem fundi, vt in sacrario cælesti, diuinum corpus Christi & preciosum sanguinem eius, nobis liceat adorare. Non nos parentum aut proximorum reuocet pietas, nec nostræ condoleamus ætati: sed celeriter ad cælorum culmina properemus, vbi nostræ infantiæ, & parentum nostrorum peccatis obtinere veniam mereamur. Ast vbi illos, qui acciti fuerant violenti carnifices, vidissent vnanimiter talia sibi colloquentes, nunciant Datiano: scisciantes, quid de eis præciperet quos audierant sic sese mutuo pro nomine Domini consolantes. Quibus auditis, stupefactus Datianus ait: Non sunt isti digni nostris conspectibus sisti, qui nec infantiæ suæ tenerum robur lucrari voluerunt, nec deorum nostrorum compulsi venerabilem adorare culturam. Statim igitur iubet eos procul à ciuitate gladio trucidari. Cumque producti fuissent in campum laudabilem, nulla obstante macerie, ibi vltionem dignam pro Christi nomine susceperunt. Quorum confestim animas Saluator apertis cælis, triumphantibus Angelis, & martyrum exultante choro, in cælestes sedes suscepit æterna requie fruituras. Post celerem verò profectionem immundissimi Datiani, exeuntes Christiani, corpora eorum eodem loco quo passi sunt, honorificè sepelierunt: & per singulorum corpora, vna protegente basilica, in eorum titulis altaria veneranda sacrarũt. Quem locum sanctum tanta Dominus noster Iesus Christus potentiæ suæ maiestate repleuit, vt quicunq; pura fide & integra deuotione eorum expetierit veneranda suffragia, quacunq; fuerit infirmitate detentus, vel inimicorum infestatione deprestus, statim ipsorum inuicto liberetur auxilio. Vnde oportet nos vnita laudis voce in eorum festiuitate psalmorum cantica resonare, dicentes: Gaudete iusti in Domino, rectos decet collaudatio, vt qui pro cælorum regno & nobis omnibus conseruandis, preciosum sanguinem effuderunt, dignas & nos in hac die pro eorum martyrio laudes, altissimo cum muneribus offeramus, cui est honor & gloria in sæcula sæculorum, Amen.

Recè ardés desiderium martyrij in duobus fratribus istis.

Magnis afficiuntur cruciatibus

Aliæ asterũ conhortat.

Parentes propter Christũ relinquendi.

Plectuntur capitali supplicio SS martyres

Extruitur basilica in eorum memoriam.

Psal. 32.

An. 870.

DE MARTYRIO CC. MONACHORVM ORDINIS S. BENEDICTI, CVM SVO ABBATE STEPHANO à MAHOmetanis in Hispania occisorum, ex Commentarij fr. Aphonsi Ciaconis Dominicani cap. 13.

August. 6. Mahomad persequitur Christianos

ANno Christi octingentesimo septuagesimo secundo, qui fuit sextus Alfonsi Regis tertij, Mahomad effero in Catholicos animo, non tam regnandi & ampliandi Imperij cupidine, quam odio in Christianos concepto, immani & crudeli vigesimo regni sui anno, dimicaturus aduersus eos copias quampotuit ampliores coegit, nõ solum ex Hispania, sed ex Africa militibus ascitis. Allabidus namque Almansus, qui nomine Mahomedis Africam gubernabat, triginta mille milites auxiliares transmisit, imperatorem eorum constituens Zapham Regem, nepotem suum. Mahomad autem duos potentissimos exercitus instruxit, alterum qui Legionense regnum, alterum qui comitatum Castellæ aggrederetur, priori, Albucacenum, posteriori Almandarium strenuos duces præfecit, copias autem omnes in duos exercitus diuisit eo consilio, vt dum alter illorum cum Alfonso in Prouincia Legionensi congrederetur, alter libere rerum in comitatu Castellæ potiretur, Vrbes & munita quæq; loca occuparet. Verum consilium imprudens fuit, dum vires, quæ collectæ potentiores, & for-

Bellũ mouet in regnum Legionense & Castellæ comitatũ.

& formidabiles existunt, dispersæ imbecilliores & superabiles fiunt. Ita enim euenit. Alfonsus celerrime Albucaceno occurrit: prælium confertum: in quo Rex victor, Albucacenus superatus fuit, exercitus hostilis terga vertit, quem Regius magna strage vbique edita, longius insectatus est: non ausus Albucacenus dissipatas copias cum Almandario coniungere, insequente Rege, nec vlla consilij, aut respirandi opportunitate relicta, inglorius Cordubam rediit. Mahomedis exercitus in regno Legionensi, superatur.

II. ALMANDARIVS in agro Salmandicensi immoratus excursiones faciens misit Zafam Regem & Memosar cum parte copiarum, vt Castellæ regionem infestarent. Tanto autem odio hi duo Duces in Christianos exardebant, vt conuenirent, & interficiendis illis, qui Christi nomen non abnegarent, & Machometum & eius legem non confiterentur. Et ita illa profectione multos martyrio affecerunt, quorum nomina Deus scit, ob fidei constantiam nolentes abiurare & deserere suum ducem, etiam vitam profundentes. Ad insigne clarissimum Cœnobium sancti Petri à Cardegna acies dirigit Zafa, vbi ducenti monachi degebant sub disciplina Stephani Sanctij Abbatis, viri probi, & religiosi, & instituta sancti Patris Benedicti sequentes. Erat autem hoc Cœnobium totius Hispaniæ tum venustate, tum numero monachorum celeberrimum: & opulentissimum, quod tot monachos alere poterat. Erat autem huic Tyranno inuisum & exosum genus omne monachorum, vt qui arctius Christianam professionem sequerentur, & alios ad eiusdem obseruantiam firmius continendam, verbo & exemplo hortarentur. Tentat Abbatem, & Monachos Zafa blanditiis, deinde minis: sed ab Abbate Stephano Sanctio confortati monachi, & animati exemplo Sanctorum Iusti & Pastoris, quorum natalitia illo die celebrabat Ecclesia Hispanica, quorum alter tredecim alter septem annorum ætatis, non inquisiti, se vltro obtulerant Iudici, & tanta constantia martyrium pertulerunt, esse verecundum, à pueris tenera adeo ætate, grandes superari, insistendum eorum vestigiis, & multorum monachorum, qui Cordubæ necem pro Christo pertulerunt sponte. Omnes igitur in parte claustri congregati vnanimes Christum confessi, & Mahometum, & eius spurcam legem execrantes, Hismaelitarum gladiis ducenti monachi cum Abbate Stephano Sanctio, vno die pro Christi fide tuenda, confossi, & iugulati crudelissime fuêre. Cœnobium euersum, supellex direpta, vestes & vasa sacra sublata. Contigit hoc facinus anno Domini octingentesimo septuagesimo secundo, qui erat sextus Alfonsi Regis tertij cognomento Magni, tribus mensibus & nouem diebus vltra excursis, viginti Mahomadis Cordubensis Regis, octauo Idus Augusti, quarta feria, qua transfigurationis Saluatoris nunc, olim sanctorum martyrum Iusti & Pastoris natalitia celebrabat Ecclesia Hispanica. Martyres isti insignes, sanguine suo effuso, pauimentum sui Cœnobij cruentarunt, subscribentes fidem pro qua patiebantur purpureo liquore victimæ Deo gratissimæ, iacuerunt, quas perfidi illi mactarunt. E corporibus illis immobiles erectæ, quibus structura monasterij S. Petri à Cardegna fortius fulciretur, & pulchrius atque erat assurgeret. Hinc decus Vniuersali Ecclesiæ, Hispanicæ præsertim, totique ordini Benedictino, cuius professores erant, & ornamentum insigne conciliatum. Zafa monasterium S. Petri à Cardegna obsidet. Iustus & Pastor pueri martyres. CC. monachi trucidantur.

III. DISCEDENTE exercitu, fideles circumuicini, continuo accurrerunt, vt viderent, quid Barbari illi, intra monasterium sancti Petri admisissent: reperiunt ipsum demolitum, & sanctos martyres simul in claustro iacentes, diuersis vulneribus confossos, quos accipientes in illa eadem claustri parte, qua fuêre occisi, eadem etiam sepulti. Lapis ingens impositus, ne temporum vnquam iniuria tantæ rei posset memoriam abolere. Deliberatione, maturoque consilio habito Inscriptionem hanc addendam curauêre, prout hodie extat. Sepeliuntur à fidelibus.

ERA DCC. LXXII. IV. F. VIII. ID. AV. ADLISA. EST. KARADIGNA. ET. INTERFECTI SVNT IBI. PER. REGEM ZAPHAM. CC. MONACHI. DE. GREGE. DOMINI. IN. DIE. SANCTORVM. MARTYRVM. IVSTI. ET. PASTORIS.

VITA BEATI ALBERTI DE MONTE DREPANO CARMELITÆ, AVTHORE, NI FALLOR, IOHANNE MARIA POLITIANO. AN. 1250.

Is enim scripsit beati viri vitam, sed MS. codex eius nomen non habebat: id quod sæpè non sine dolore videmus in eiusmodi libris. Scripsit vero etiam Baptista Mantuanus Vitam eius Carmine Sapphico. Stylum simplicem mutauit Fr. Laurentius Surius in gratiam Lectoris.

I. EA tempestate, qua serenissimus Rex Petrus regnũ Cataloniæ & Siciliæ obtinuit, fuit benedictus quidam, nobili stirpe progenitus, dictus Adalbatibas, quæ est præclara apud Siculos familia. Duxit vero vxorem Iohannam, generis nobilitate ipsi non imparem, in Castro montis Drepani oriundam: apud quem montem est monasterium fratrum Ordinis beatissimæ matris Dei, qui Carmelitæ vocantur. Dicitur autem Drepanense monasterium. Porro istorum coniugum erat coram Deo vita integra & mores inculpati. Cumque in matrimonio pariter annos ferme sex & viginti exegissent, nec prolem vllam procreassent, tandem communicato inter se consilio, beatissimæ Mariæ virgini votum mente syncera nuncuparunt, si ipsa pro solita humanitate & benignitate sua eis prolem impetraret masculinam, eam se ipsius Ordini perpetuo consecraturos. Eo voto facto, in ieiunia, preces, eleemosynas incumbunt, vt dicta factis confirment. Nec verò multi præterière dies, & præpotens Deus annuens votis illorum, Iohannæ præstitit, vt è suo marito se sentiret grauidam. Porro Benedictus vir eius, vidit in somnis cereum mirifice radiantem, è suo coniugis vtero prodeuntem: nec dissimilis visio eius coniugi oblata fuit: mutuoque quid vidissent, sibi indicârunt, flexis genibus gratias agentes Deo & sanctissimæ Virgini. dixitque postea Iohanna: Si ea, quæ videre nobis licuit, suum habitura sunt effectum, magnus erit profecto hic puer coram Domino. Vbi deinde partus aduenit tempus filium peperit, cui sacri baptismatis fonte abluto, Alberti nomen imposuit, non sine instinctu diuino, cum apud Siculos hactenus vix quisquam ita esset appellatus. AVGV. 7. Votum parentum Alberti. Voti illius effectus.

II. POSTQVAM autem nonnihil creuit puer, liberalium artium studiis est admotus. Ille verò sancti spiritus gratia ornatus, literis bene eruditus, & optimis moribus instructus, parentibus charus, ciuibus acceptus & amabilis fuit. Iam annum octauum attigerat, & quidam præcipuæ nobilitatis viri, eum poscebant sponsum addici puellæ cuidam, quæ regio stemmate nata videretur, Pater eius, illorum tandem flexus precibus, rem ad vxorem Ad studia literarum admouetur puer Alberti.

 refert,